

[Hartel.]

gennemføre en saadan Ligestilling, er det lettere at gøre det rent principielt end at gennemføre det i Praksis, det er med andre Ord, hvad man kan kalde lettere sagt end gjort; men naar der er en redebon Vilje til at naa frem til dette Maal, skulde det ogsaa kunne lykkes, om end det maaske ikke lykkes fuldt i første Omgang.

Vi mener, at Barnet maa have Ret til Faderens Navn, men Valget maa træffes paa et tidligt Tidspunkt, i det mindste maa Afgørelsen ikke kunne udskydes til mellem det 18de og 22de Aar. Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget har tidligere vist, at dette kunde faa uheldige Konsekvenser og føre til Spekulation i hele dette Forhold.

Endvidere maa det uægteskabelige Barn have Ret til Arv. Jeg vil der henvise til, at det forekommer mig at være inkonsekvent, naar Mindretallet til § 26 har stillet Ændringsforslag, der gaar ud paa, at naar Faderen er død, skal det uægteskabelige Barn ikke tage Arv efter ham; der skal fastsættes et Underholdsbidrag, men dette Underholdsbidrag skal senere hen fikseres og maa ikke overstige det, som Barnet vilde have arvet, om det havde været et Ægtebarn. Se, man kan jo ikke paa den Maade gardere sig! Man kan jo ikke i første Omgang sige, at der skal fastsættes et Underholdsbidrag, og dernæst, hvis dette maatte vise sig at være fordelagtigere for Barnet end Arv, sige: Nej, nu maa det ikke overstige den Arvelod, som Barnet kunde have faaet, om det havde været født inden for Ægteskab. Saadan en Tankegang kan vi fra vor Side ikke godkende.

Vi mener, at det er rimeligt at fastsætte, at Bidragspligten skal gælde ud over det 18de Aar, idet det jo er en Kendsgerning, at de Børn, der er født inden for Ægteskab, ofte faar rig Støtte langt ud over det 18de Aar.

Det bemærkes i Betænkningen, at Udvalget er enig om, at det vilde være ønskeligt at naa til en saadan Ordning, at det ikke af Fødsels- og Daabsattester fremgaar, at Barnet er kommet uægteskabeligt til Verden. Vi fra vor Side kan fuldt ud tilslutte os dette.

Vi mener ogsaa, at den Ændring, som foreslaas i Bestemmelsen om Moderens Fritagelse for at oplyse Barnets Herkomst,

er tilstrækkeligt motiveret ved en almindelig Henviisning til Barnets Tarv, og at Eksemplerne fra Straffeloven passende kan udgaa af denne Lovgivning.

Som et Hovedindtryk skal jeg da sige, at vi i det store og hele kan følge Flertallets Indstilling, og at vi er imod Mindretallets Ændringer. Dog er der enkelte Punkter, hvor vi finder, at Flertallets Formulering ikke helt dækker det, som vi kunde tænke os sagt, men da vi ikke har været med i Udvalgsarbejdet og det er vanskeligt at stille Forslag her ved anden Behandling, vil vi paa disse Punkter ikke deltage i Afstemningen.

Svend E. Johansen: Da jeg som min Gruppes Ordfører ikke havde Lejlighed til ved første Behandling at tage Ordet, maa jeg benytte Lejligheden her ved anden Behandling til at gennemgaa vort principielle Syn paa de foreliggende Lovforslag — der er jo hele 7 af dem —, men jeg skal gøre det saa kort som vel muligt.

Forslag til Lov om Børn uden for Ægteskab er jo det, der danner Hovedbasis for Komplekset. Det har været fremført heroppefra, at det, det gjaldt om, var at skabe Ligestilling mellem Børn, der var født inden for Ægteskab, og Børn, der var født uden for Ægteskab, og paa det Omraade kan vi give vor afgjorte Tilslutning. For os er det saa klart og ligetil, at Børn under alle Omstændigheder skal være stillet ens over for Samfundet. Vi kan derfor hilse med Tilfredshed, at dette Lovforslag kommer frem, at der gøres et Forsøg paa at skabe Ligestilling mellem samtlige Danmarks Børn uden Hensyn til Omstændighederne ved deres Fødsel.

Naar det i § 3, Stk. 2, hedder, at Barnet skal forsørges, opdrages og uddannes under Hensyntagen til begge Forældres Livsvilkaar, saa kan vi ogsaa tilslutte os dette, men der kommer en lille Tilføjelse, der for os rummer en vis Fare, idet det hedder, at naar Forældrenes Livsvilkaar er væsentlig forskellige, vil der tillige være at tage Hensyn til, hvad der findes stemmende med Barnets Tarv. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at gøre gældende heroppefra, at der i den Lovgivning, der gennemføres af Rigsdagen, maa være den mindst mulige Opfordring til Skøn fra Administrationens